

„Maar uw zusje heeft immers nog een vader?”

„Ja, maar hij kan 't niet betalen. Hij vindt het ook niet noodig.”

„En u wel?”

„Ja zeker, of liever, de dokter vindt het. Het lieve schepsel heeft zoo weinig aan haar leven.”

„En heeft u er veel aan?”

„Ik, o ja! Ik ben vlug, ik kan werken, ik kan lezen, ik kan wandelen; ik . . . och . . . ik heb zoo'n plezier in alles; wanneer de zon schijnt, als de boomen groen worden, of zelfs als ze geel zijn en 's winters als de mist optrekt, of zomers als de grachten zoo mooi donker en koel lijken, terwijl alles in de stad gloeit en brandt, als het in het Vondelpark dan zoo heerlijk is!”

„Hebt ge daar overal plezier in?”

„Ja in alles, en nog in veel, veel meer! Ik vind het leven zoo heerlijk . . . somtijds.”

„Dan hebt ge zeker een heel prettig te huis.”

Hij schrikte van de uitdrukking vol afkeer, angst, zelfs walg, die thans uit haar gelaat sprak; maar snel als vreesde zij de lastige oprechtheid van haar trekken, keerde zij zich om en zeide niets dan op doffen toon:

„Och, dat gaat nog al!”

De locomotief floot drie keer scherp en minderde zijn gang.

„Ik geloof dat we er zijn,” merkte de reiziger op.

„Hé, en ik heb nog niet betaald. Conducteur, conducteur!” maar plotse-
ling bezon zij zich, zag den heer verwijtend aan en zeide bijna boos:

„Dan heeft u voor ons betaald. Dat vind ik niet mooi.”

„Niet? En 't is liefst mijn schuld, dat u eerste klas heeft gereisd. Ik zou oneerlijk handelen als ik mijn fout niet goed maakte.”

„'t Is toch niet aardig. Dan moest ik tenminste de tweede betalen.”

„Kom, juffrouw Giesinger, maak zooveel complimenten niet. U heeft onder mijn geleide gereisd en 't is billijk dat de cavalier voor zijn dames betaalt en u is mij zulk prettig gezelschap geweest.”

Zij zag hem aan, niet wetende hoe zij 't met hem had, of ze boos dan wel dankbaar moest zijn; eindelijk bood zij hem de hand en zag hem met haar heldere oogen recht aan.

„Nu dan, mijnheer, ik dank u wel, vooral voor Jans! Het schaap heeft bepaald genoten op die zachte kussens. 't Was zoo hard in onze eerste klas harde banken.”

„Dan zal ik uw zusje weer er uit tillen. Weet u waar u zijn moet?”

„Ze weten dat wij komen, ze zullen ons wel afhalen.”

„Ik moet nog verder, aan de volgende halt stap ik pas af. Dan zal ik mij maar haasten.”

Hij nam Jansje op, Rose-Marie belastte zich met de bagage en daar juist de tram stil hield, verliet de stoet den wagen.

Een visschersvrouw stond bij de halt te wachten; zij schoot dadelijk naar